

bigningen, kan Staten altsaa siges at erhverve et Aktiv i den Andel, der maa tilkomme den i Værdien af det ommeldte Areal, og med Hensyn heril har Folkethinget vedtaget at give Finantslovsforslagets Bestemmelse om Overslagssummen til de lollandste Digearbejder den Tilføining: „Statens Meddelemmetsret til det indbødne Areal af Nødby Fjord kan ikke afhandles uden Rigsdagens Samtykke“. Denne Tilføining har Indenrigsministeren foreslaaet udslettet, og dette Forslag maa Udvalgets Flertal tiltræde. Den Bemyndigelse, der ved Lov af 23de Mai 1873 er givet Indenrigsministeren til at bestemme, hvad Digearbejder der skulle udføres, og derefter besøge Udførelsen, maa nødvendig medindbefatte en Bemyndigelse til at formindske de Omkostninger, der ellers vilde udtræves ved at opgive eller afhænde Fordels, som kun ere erhvervede netop ved de om Arbejdernes Udførelse tagne Bestemmelser, men at indskrænke denne ved særlig Lov givne Bemyndigelse ved en Bemærkning paa Finantsloven kan man af den Marsag ikke finde rigtigt, at den Omstændighed, at Finantslovsforlaget har maattet optage en Overslagssum over Aarets Udgifter til de ommeldte Arbejder, formentligen ikke kan afgive nogen Grund til iøvrigt at inddrage Ordningen af de herhen hørende Forhold under Finantslovbehandlingen, og tillige turde det efter det af Indenrigsministeren Ansørte være meget sandsynligt, at Statskassens Interesse ingenlunde vilde være vel tjent med den Udsættelse, som det vilde medføre at skulle indhente Rigsdagens Samtykke til de ompurgte Dispositioner. Forøvrigt foreligger der heller ikke nogen Grund til at betviøle, at Indenrigsministeren ved den eventuelle Koncessions Meddelelse vil gaa frem efter de Grundsætninger, som ere udtalte i Anmærkningerne til Finantslovsforlaget S. 448.

20) Udvalget har modtaget nedenstaaende Skrivelse af 11te April 1875 fra Finantsministeren:

„I Hensøhold til hvad jeg har havt Leilighed til at udtale saavel i Folkethinget som i Landstthinget om de under Nr. 37 i § 26 paa Finantslovsforlaget optagne Bestemmelser angaaende Lønningstillæg til de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønninger ikke overstige en vis Størrelse, skal jeg tillade mig at anmode Landstthingets ærede Finantsudvalg om til Finantslovens 2den Behandling i Landstthinget paa mine Begne at ville stille Vædringsforslag om, at det nævnte Nr. 37 i § 26 udgaa, hvoraf vil følge i Overensstemmelse med den af Regjeringen og Landstthinget hævdede Forbindelse imellem Lønningstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd og Forhøielse af Invalideforsørgelsen, at den i § 17, II. 2. ved 3die Behandling i Folkethinget indsatte Forhøielse af 96,572 Kroner bortfalder.

Jeg tør anse det for overflødigt nærmere at begrunde dette Vædringsforslag. Derimod maa jeg finde mig opfordret til noget udsørligere at gjøre Rede for de Betragtninger, som lede Regjeringen til at ønske det gjort til Gjenstand for Overveielse af Landstthinget, om det ikke maatte være rigtigt, i Stedet for de ommeldte Bestemmelser, at optage en Bestemmelse af det Indhold, som nedenfor nærmere er angivet.

Det ærede Landstthingsudvalg vil uden Tvivl være enig med Regjeringen deri, at man ikke kan være tilfredsstillt ved det blot negative Resultat, at de omhandlede Bestemmelser udgaa af Finantsloven, og at denne forsaavidt bringes i en ren og korrekt Form. For Regjeringen har det stedse staaet som en særdeles vigtig Opgave, som det var dens Pligt saavidt mulig at løse, at bringe det dertil, at Embeds- og Bestillingsmændene kunne erhølde en Lønningforbedring, som nogenlunde svarer til den Fordyring af alle Livsformødenhederne, der er kommen tilstede, efter at deres Lønninger bleve bestemte for nogle Aar tilbage, og saaledes gjenoprette det Forhold imellem Lønningen og Arbeidet med dertil hørende Ansvar, som i 1870 ansaaes for at være forsvaerligt. Jeg tør forudsætte, at Erkjendelsen heraf er almindelig i Landstthinget og skal derfor kun berøre, at ligesom Regjeringen, da den i Overensstemmelse med, hvad der i denne Hensøende udtales i den kongelige Throntale, hvormed denne Sessøion aabnedes, strax ved dennes Begyndelse forelagde et særligt Lovforslag om denne Gjenstand, gif ud fra og nødvendigen maatte gaa ud fra, at den ved Forholdenes Udvikling nødvendiggjorte midlertidige Lønningforbedring maatte komme alle Embeds- og Bestillingsmænd tilgode — om end med Modifikation i Principets Gjennemførelse — saaledes er det ved, hvad der siden den Tid er passeret, kun blevet endmere klart for Regjeringen, at dette Princip i det Vesentlige maa fastholdes, ikke blot for at fiktive Statstjenestens fornøden Tilgang af bygtige Kræfter i de overordnede Stillinger, men ogsaa ligeoverfor den Løndents, som paa andet Sted har viist sig til at gjøre en Afkillelse imellem de underordnede og de overordnede Embedsmænd. Efter Regjeringens Overbeviøning vilde det være meget ueheldigt og i sine Konsekvenser demoraliserende for Embedsstanden, den Mand og den Disciplin, som bør herske i den, hvis der maatte blive vaft den Forestilling hos